

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Liber Tertivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

ANNO CHRISTI 325.

Αλέξανδρος Κωνσταντινουπόλεως
 τότε πρεσβύτερος ἐπὶ ὧν, εἰς ὑστερον δὲ
 καὶ τῆς ὀπισθοκοπικῆς ἑρσετείας τῆς αὐ-
 τοῦ ἐκκλησίας λαχρῶν, σὺν Παύλῳ
 ἐπὶ τότε ἀναγνώστῳ ὄντι, καὶ νοταρίῳ
 αὐτῷ, ταῖς ἐν ταῖς νήσοις πάσαις κυ-
 κλάσι.

Οὗτοι πάντες ὁ ἅγιοι καὶ ἁγιο-
 λικοί ἄνδρες πάσαις ταῖς ἐκτὸς οὐ-
 ρανῶν ἀγίαις ἔδεξον ἐκκλησίας τὰς ἐν
 τῇ Νικαίῳ ἀγία μαγάλῃ καὶ οἰκου-
 μενικῇ συνόδῳ κειρομένη διαπορθ-
 μέυσαντες, πανταχοῦ γῆς ᾠρέδωκαν, καὶ τὰ ἁγίως ὁ λόγος ἀπέδξεν.

Alexander Constantinopolis
 tunc solum presbyter, postea ve-
 ro ecclesie illius episcopatum
 fortitus, cum Paulo tunc lecto-
 re, atque ipsius notario, ecclesiis
 omnium Cycladum insularum.

Hi omnes sancti atque aposto-
 lici viri omnibus sub celo fan-
 ctis Dei ecclesiis, quæ in sancta,
 magna & generali Synodo acta
 sunt, omnibus ubique terrarum
 tradiderunt, ut iam a nobis di-
 ctum fuit.

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Κωνσταντῖνον σεβαστὸς Ἀρείῳ
 καὶ Ἀρειανοῖς.

LIBER TERTIVS.

Constantinus Augustus Ario
 & Arianis.

ΚΑΚΟΣ ἐρμηνεύς αὐτόχρημα
 εἰκῶν τε καὶ αἰδρίας ὅστις τὰ διαβό-
 λου. ὡσπερ γὰρ ἐκείνον οἱ δῆνοὶ πλάσσει
 πρὸς ἀπάτης δέλεαρ πλάττειν, οἰοεὶ
 κάλλους αὐτῷ διπρῆπειαν προσμηγα-
 νώμενοι, αἰχρίστω καὶ ἀπάξ ὄντι τῇ φύ-
 σε, ὅπως αὐτοῖς τελαπύροις ἄπο-
 λυοί, πάλιν αὐτοῖς προτείνων τ' αὐτῷ
 εἶπεν αὐτοῖς ἕξπον ποιήσεν, ὡ μόνον
 σπουδῆς ἄξιον τὰ τ' εἶπεν δοκεῖ, τὰ τῆς
 οἰκείας ἰταμύτητος δηλητήρια ἀφει-
 δῶς παρβαλλέσθω. τοιγαρὶ τοι καμνήν,
 καὶ ἀφ' ἧς γερῶνασιν ἀνδραποιοῖ, ἐδεπώ-
 ποτε φλυεῖσιν ἀπιστίας εἰσάγα πῆσιν.
 διότι οὐδὲν τῆς ἀληθείας ἀρετῆ ἀπέδον
 ἐκείνο φαίνεται, τὸ πάλαι τῇ θεῷ ῥήσθ
 διηρθρωμένον, ὅτι παρὸς τὸ κακὸν εἰσι
 ἄφρονοι. τί δ' αὖ πῆς ἐκείνο λέγεσθ πῶς ἔ-
 βουλεύεσθαι χρεῖν αὐτὸν ἄπολωλε-
 κῶτα, μηκέτι κουφισμῶ πνα ἐπικρίαν
 ἐρεσθαι ὀπισθυμῶν; ἢ τοίνυν Φημί,
 Concil. Tom. 2.

MALVS interpres, re vera
 effigies quædam & imago
 diaboli est. Vt enim illum periti
 artifices ad omnem deceptionis
 dolum effingunt, velut pulcritu-
 dinis formæque decus affingen-
 tes illi, natura sua plane turpissi-
 mo, ut miseros mortales perdat,
 errorem iis obiiiciens: eodem
 plane modo, ut opinor, facit, cui
 illud solum studio dignum vide-
 tur, ut noxia impudentiæ & au-
 daciæ suæ pharmaca profusus
 omnibus obiiiciat. Etenim no-
 uam, nec post homines natos vn-
 quam vitam, infidelitatis fidem
 inducit. Quamobrem nec a veri-
 tate abhorrere illud videtur iam
 pridem diuina oratione explica-
 tum, quod ad malum sunt sapien-
 tes. Quid enim quispiam dixe-
 rit illum consilii capiendi gra-
 tiam perdidisse, qui non amplius
 subleuationis auxilium vllum in-
 uenire expetit? Quorsum igitur,
 O o o

Christe Christe, Domine Domine? quorsum nos quotidie prædones vulnerant? Stat ex aduerso dura quædam & violenta audacia, fremit frendetque dentibus infamia deformis, & innumeris fauciata criminibus. Ipsa certe in lege & promulgatione nominis tui velut quibusdam procellis & malorum fluctibus disiecta, effundit perniciofa verba, eaque scribens in lucem edit, quæ nunquam tu qui cum æterno Patre tui ipsius fonte vna existis, in cognitione tui definiuisti. Cogit omnino & conuehit graues & iniquas impietates, nunc quidem linguas crispans, nunc vero iterum miserorū studiis elata, quos ipsa præsentis præ securitate decipit simul & corrumpit. Iam autem volo præsidis ipsius ingenium expendere. Quid enim ait? Aut teneamus, inquit, cuius iam compotes facti sumus; aut fiat sicut ipsi volumus. Cecidit, & cecidit quidem interfectus: dolo ne, inquit, an atroci aliqua caliditate, nihil refert. Illud solum grande ducit, quod propter prauas cogitationes in ipsum irrepit. Multitudinem, inquit, habemus. Progrediar & ipse paulo ulterius, vt insani belli spectator fiam: ipse inquam progrediar, insanorum bella sedare antea solitus. Age sane Mars Ari, clypeis vtendum est: ne tu hoc feceris, obsecro. detineat igitur te Veneris congressus. Verum vtinam quemadmodum turba plausibilis videris, sic & pietate vigeres erga Christum. Ecce iterum supplex venio, & armorum copia pollens, pugnare nolo:

ινέτης έρχομαι, & τῶν ὀπλοῦν πάντῃ πληθὺς ἰσχυρῶν, μαχέσασθαι μὲν οὐκ ἐθέλω

Χεῖρτε, Χεῖρτε, κώρει κώρει; τί δήποτε ἡμᾶς τὸ λησθέντων ὁσημέραι πύλωσες; ἔσηκεν ὁ Ξενδοπίας δὲν ἡ πρὸς Βεβαία πόλμα, βρυχάται ὁ Περσίουσα τὸ ὄδοντα δειμορφος ἕως ἀπείρας, & παντοδαποῖς πᾶσι περὶ ὁδὸν ἐκλήμασιν. αὐτῆ μὲν τοῖς ἐν τῷ νόμῳ καὶ τῷ πᾶσι ὁδοκρυμμάτων, ὡσπερ ποὶ ζάλας τελευτίας κακῶν διαφορεμένη, ἔξεράζονται μὲν ὁξάλεις λόγους, γράφουσα ὁ πύτωις ἐκ Φαίης, ἕς οὐδέποτε ὁ τῷ αἰδίῳ τῆς σωτῆρ πηγῆς τῷ παρὲν σωτῆρ ὑπαίρων, τῆς πᾶσι σαυτῶν γνώσειν ἀφώεσας. σωτῆρ ὁ ὅλων καὶ συμφορῆς δὲν ἀπῆα καὶ ἀνομα ἀσεβήματα: νῦν μὲν τὰς γλώσσας κραδαίνουσα, νῦν δὲ αὐτὰ πάλιν τῆς τῶ ἀθλίων σωτῆρς ἐπαυρομένη, οὐς ἐπὶ ἀδείας αὐτῆς ἄφροντας ὁξάπατῆ καὶ Φοίρει. βούλομαι ὁ ἦδη τῶ περὶ ὁδοῦ αὐτῆς τῶ Φύσιν ὁξέτασαι. πῆρ δὲ ἀλέγης; ἡ κατέχω μὲν, Φησὶν, οὐ ἦδη ἐκράταις γέροντα μὲν ἢ γνέσθω ὡς αὐτοὶ βουλομένη. πέπλωκε, καὶ τῶν πεπλωκεν αἰμαρῆ μῆρος. δόλω, Φησὶν, ἡ δὲν ὁ τῶ πᾶσι γίας, ἕδεν διαφείρ. σεμνὸν μόνον ἡται, ὁ δὲ πᾶσι πᾶσι ὁξνοίας εἰς αὐτῶν εἰσερῆρ. πλήθη, Φησὶν, ἔχου μὲν. πᾶσι ἔσομαι δὲ μικρὸν αὐτὸς ὁ πᾶσι τῶ περὶ ὁξέν, ὡς αὐτῶν τῶ μανίας πολέμων σταπῆς γνῶμα. αὐτὸς ἐφῶ ἐγὼ πᾶσι ἔσομαι, ὁ δὲ τῶ ἀφρότων πολέμοις πᾶσιν εἰωθῶς. ἀγε δὲ Ἀρεῖς Ἀρεῖ, ἀσπίδων ἢ χεῖρα. μὴ σὺ γὰρ ἔπο ποιήσης ἰκετεύου μὲν. ὁ πᾶσι τῶ γουὶ σὲ ἢ Ἀφροδίτης ὁμιλία. ἀλλὰ γὰρ εἶδε ὡς τῶ ὄχλοις ἄριστα σωεκυροῦται δόκταις, οὕτω τῶ πᾶσι τῶ Χεῖρτων ὡσεῖτα πᾶσιν ἀκμάζην. ἰδὺ δὲ πάλιν αὐτῶν

ANNO CHRISTI 325.

τη δε του Χριστου πεφραγμενος πιστη,
σε τε ιασαδαι, & τον αλλοις δεραπεδ-
σαι βελομαι. η εν φης ταυτα περα-
τειν, α μη τοις ηδισι περοσθη τοις θεις;

Christi vero fide munitus, cum
te sanare, tum alios curare volo.
Cur igitur ais ea te facere quae
moribus tuis non conueniunt?

perfpicue aperire, maxime cum venenati serpentes tum magis efferari soleant, quando in penitiffimis lustris reconditos se esse sentiunt. Illud vero valde in eo vrbatum est, quod sub persona pudoris tanto studio silentium fimulet. Mittem & mansuetum te palam exhibes, cum malarum artium & insidiarum plenus multos fallas. Sed o misericordiam! diabolus vt voluit, Arium nobis iniquitatis officinam fecit. Accede ac dic mihi fidei tuæ documentum, & nequaquam taceas. Heus tu qui os obtortum & ingenium ad omnem improbitatem possides: vnum dicis Deum? me suffragatorem habes: sic igitur sentias. Eiusdem essentiae ais esse Dei Verbum quod principio sineque caret? hoc quoque laudo: sic credas. Si quid vltius adnectis, id tollo. Si quid ad impiam sciunctionem adstruis, id nec videre me nec intelligere fateor. Si corporis hospitium ad diuinarum functionum dispensationem assumis, non reprehendo. Si spiritum æternitatis in præcellente Verbo genitum dicis, admitto. Quis nouit Patrem, nisi qui venit a Patre? quem nouit Pater, nisi quem ex se ab æterno & sine principio genuit? Tu hypostasim peregrinam substituere putas oportere, male vti que credens: ego vero præcellentis & omnia peruadētis potestatis plenitudinem Patris & Filii, essentiam vnā esse cognosco. Si igitur tu auferes ab illo, a quo ne cogitatione quidem contentioforum auferri vnquam potuit; ad-
 γνώσκω. εἰ ποῖνυ μὲν σὺ ἀφαιρῆς ἀπὸ ἐκείνου, ἀφ' οὗ χωρεῖσθαι οὐδὲ διανοίᾳ τῆς ἐρεχθιστῶν δεδονηται οὐδεπώποτε οὐδέν. παροδῆκως

σαφῆ κατὰ τὴν ἐπιπέδον καὶ πτωχικῶτα ἰοβόλα τῆς ἐρεχθιστῶν καὶ πτωχικῶτα μάλλον ἀρεχθιστῶν πέφυκεν, ὅταν εἰαυτὰ τοῖς τῆς φωλεῶν μυρῶν ἐνδρῶντα ἀδῆται. ἐκείνο δὲ γε λίαν ἀστῆον αὐτῶν, τὸ σπουδαῖως δὲ μάλα κατὰ τὴν ὑπὸ τὴν παροσωπεῖον ἀδῆται σὺ γὰρ πλάττεισθαι. τῆ μὲν τῆς χημῆτος τέχνης, ἡδῆσῶν σεαυτῶν καὶ χειροποίησι σὺ γε ἀρεχθῆς. κακῶν δὲ μωλειῶν καὶ ὀπῆσῶν ἐνδρῶν γέμων, εἰς πολλοὺς λέλειπται. ἀλλ' ὡς τῆς ἀθλιότητος. ὡς ὁ πονηρὸς βεβούληται, οὕτως Ἀρειον ἡμῖν ἀνομιᾶς ἐργασθῆσον κατεπέσῆσῶ. λέγε δὲ νῦν μοι παρελθὼν τὸ σεαυτῶν πῆσῶς τὸ γνώσειμα, καὶ μηδαμῶς γε ἀποσιωπήσεις. ὡς τὸ μὲν εἶμα διάστροφον, τὸ δὲ φύσιν ὁξυρόσπον παρὸς πονηρίαν κεκτημῆς. εἶνα λέγῃς θεόν; σύ μὲν φωνῆ ἐχθῆς καμῆ, οὕτω φρόνῃ. τὸ εἶσῆς αὐτῶν ἀπαρῶν καὶ ἀπῆλῆσπον λόγον εἶς φῆς; ἐργῶ τῆσῶ. οὕτω πῆσῶ. εἶπ ἡραπέσῶ παροσπῆκεις, τῆσῶ ἀναιρῶ. εἶπ παρὸς ἀσῆσῶ χωλεισμὸν συλατῶ τῆσῶ, τῆσῶ ὑπὲρ ἄν, ὑπὲρ νοεῖν ὁμοσῶ. εἰ πῶ τῆσῶ σῶμασῶς ξενίαν παρὸς οἰκονομίαν τῆσῶ ἐνερῶν ἀραλαμβαιῶς, ἐκ ἀποδοκιμαζῶ. εἰ τὸ πῶμα τῆσῶ ἀιδιότητος σὺ τῶ ὑπῆρῶν λόγον γεγῆνησῶς λέγῃς, δὲσῶμα. πῆσῶ ἐγῶ τῆσῶ πατῆρα, εἰ μὴ ὁ ἐλθῶν ἀπὸ τῆσῶ πατῆρος; τίνα ἐγῶ ὁ πατῆρ, εἰ μὴ ὁν ἀιδίως καὶ ἀιάρχως εἶσῶ αὐτῶ γεγῆνηκε; σὺ μὲν ὑπῆσῶσιν ξενίαν ὑπῆσῶσιν οἶε δειν, κακῶς δὲ πῶ πῆσῶσῶν. ἐγῶ δὲ τῆσῶ ὑπῆσῶσῶν εἶσῶ πῶτα διηκούσῶς διωσῶσῶς τὸ πῆσῶσῶμα πατῆρος καὶ ἡσῶ, οὐσῶσῶσῶν εἶσῶ

ANNO
CHRISTI
325.

δὲ χαρακτήρας ὁδοποιεῖς, καὶ ὁ-
 λως γνωρίσματα ζητήσεων διορί-
 ζεις, ἐκείνω ᾧ ὀλοκλήρῳ μὲν ἔξ
 ἑαυτοῦ πλὴν αἰδιότητι δέδωκεν, ἀδιά-
 φθορον δὲ πλὴν ἐνοίου, ἀθανάσιος τε
 δὲ ἑαυτοῦ καὶ ἐκκλησίας ἐνεμε πίστιν.
 κατὰ βαλε ἐν δὴ, κατὰ βαλε τὸ βίη-
 της τῆτο ἀνόμημα, ᾧ ἀσεῖε σὺ καὶ ἄ-
 φωνε, καὶ τὰ κακὰ παρὸς ἀπιστίῳ τῆ
 αἰοήτων ἐξ ἄδαν. ἐκόπως ἀρε σε ὁ
 πονηρός τῆ ἑαυτοῦ κατεστρέψατο κα-
 κία, καὶ οἷς μὲν ἴσως ἦδη τὸ τοῖστον εἶη
 δοκεῖ ἔπω γὰρ σεαυτοῦ πέπεικας. ἐστὶ ὃ
 πάντη ὀλέθριον τὸ κακόν. Φέρε δὴ τὸ ἐν
 τοῖς ἀποπήμασι διατελεῖς ἀπαλλα-
 γεῖς, ἀκουε ᾧ δαμῶνιε Ἀρειε· σοὶ γὰρ
 διαλέγομαι. τῆς ἐκκλησίας δὴ που ἔ-
 θεοδὸς ἀποκηρυγμένος ἐκ ἀδοκίῃ;
 ἀπολωλως, ὡς ἴδοι, ἐὰν μὴ βλέψας εἰς
 σεαυτοῦ, πλὴν ἀφροδῶν σοὶ κατὰ κρήνης
 ἀνοιδου. ἀλλ' ἐρεῖς, ὡς ὄχλοι συμπερά-
 ποισὶ σοὶ, καὶ τὰς φρονήδας ἀπελαυνου-
 σιν. ἀκουε δὴ μικρὸν ὑποσχῶν τὰ ὦτα,
 ᾧ ἀνόσει Ἀρειε, καὶ σωῖες τὸ σεαυτοῦ ἀ-
 νοιδου. σὺ δὲ ᾧ πάντων κηδεμῶν θεός,
 βίμηρης εἶης τῶ λεγομῆνῳ, εἰ πίστεως
 ἔχοιτο. ἐγὼ γὰρ ὁ σὸς ἀνδρῶπος ἴλεω
 ἔχων τὸ ἀφῆσαν παρομήθηδου, καὶ ἔξ
 ἑλληνικῆς, καὶ ἐκ Ρωμαϊκῆς γραφῆς
 πάνυ δεχάμοτα τῆς σαφῶς ἀποδείξω
 τὸ Ἀρείε μανίδου, παρὸς τετραγλίῳν που
 ἐτῆρ ὑπὸ τῆ Ερυθρας παρορρηθεῖσαν
 τε καὶ παροφημαθεῖσαν. ἐφη γὰρ ἐκείνη
 γε· Οὐαὶ σοὶ Λιβύη ἐν παροελίοις κατὰ
 μὲν χωροῖς· ἦξά γὰρ σοὶ καμρός, ἐν
 ᾧ μὲν τὸ δῆμων ἐ τῆ σαυτῆς θυγατῆων
 ἀνὸν ἀγῶνα ἐ ὠμὸν ἐ παγῆλεπον
 ὑπελθεῖν αἰατικαθήση, ἀφ' οὗ κριτή-
 ριον μὲν εἰς ἀπαντας πίστεως τε καὶ ἀσε-
 βείας διαδοθήσεται· σὺ ὃ παρὸς ἔχρατον ἀποκλήνεις κατὰ σροφῆς. ὑμεῖς γὰρ τὸ ἔ-

ditionis autem characterem pro-
 moues, & signa quæstionum ex-
 plicas, illi cui integram quidem
 ex seipso æternitatem dedit, in-
 corruptam vero immortalitatis
 intelligentiam per seipsum, &
 ecclesiæ fidem attribuit. Abiice
 igitur, abiice tam stultæ opinio-
 nis flagitiū, facete & canore Ari,
 mala ad insipientium perfidiam
 decantans. Iure te diabolus sua
 subuertit malitia, & quibusdam
 fortasse hoc iucundum esse vi-
 detur: sic enim tibi persuades. Est
 vero plane pestiferum hoc ma-
 lum. Age sane relicto illo absur-
 darum opinionum studio, o mi-
 ser Ari, audi: tecum enim disse-
 ro. Non sentis te ab ecclesia Dei
 ciecūm? periisti, certo scias, nisi
 teipsum respiciens, dementiam
 tuam damnes. Sed dices mag-
 nam multitudinem hominum
 te adiuuare, & curas tuas suble-
 uare. Audi igitur, paululum au-
 res tuas submittens, o impie Ari,
 & intellige tuam dementiam.
 Tu vero Deus qui omnium cu-
 ram geris, adfīs benignus iis quæ
 dicuntur, si ex fide sunt. Ego
 enim homo tuus diuina prouiden-
 tia fretus, ex scripturis Græcis
 & Romanis, iisque vetustissimi-
 mis, insaniam Arii aperte de-
 monstrabo ante ter mille annos
 ab Erythræa præsignificatam at-
 que prædictam. ait enim illa: Væ
 tibi Libya in maritimis sita locis:
 veniet enim tempus in quo cum
 populo & filiabus tuis certamen
 graue, durum & omnino difficile
 subire cogeris, ex quo omnium
 fides & pietas iudicabitur: tu ve-
 ro ad extremum exitium deuer-
 gis. vos enim cælestium florum

receptaculum conuellerē aufi estis, & morsu discerpere, atque adeo ferreis polluistis dentibus. Quid igitur callide veterator, vbi locorum esse fateris: Illic scilicet: habeo enim literas, quas ad me furoris tui calamo scripsisti, in quibus ais omnem Libyæ populum conspirare tecum ad salutem. Si vero negaueris hæc ita se habere, Decum testor, me vetustissimum Erythrææ exemplar Græcè scriptum habere, quod Alexandriam mittam, vt quam citissime pereas. Anne tu sine peccato furcifer? anne manifeste periisti miser, tanto malo circumseptus? Nouimus quid moliaris: quæ cura, quis metus te perturbet, non nos latet infelix & calamitose. O mentis tuæ stuporem, qui morbum & inopiam animæ tuæ non reprimis, impie; qui veritatem variis confodis sermonibus: & cum talis sis, nos vituperare non vereris, & nunc redarguens, vt tibi videtur, nunc vero commonens tamquam fide & doctrina præstantior, a quo scilicet miseri auxilium sibi suppeditari cupiunt: tametsi neque congregari cum tali oportet, neque omnino illum compellare, nisi quis in subdolis huius verbis recte viuendi spem & in versibus recõditam esse putet. Sed non est hoc verum: longe sane abest. o imprudentiã vestram, qui cum isto vos commiscetis. Quis igitur furor vos huius acerbã linguam & aspectum tolerare coegit? Esto, sed iam ad te sermonem conuerto, o hominem animo imprudentem,

γλώπης καὶ τῆς ὄψεως ἀναστέλλου κατὴν ἀκκασεν; ἀλλ' ἐπὶ αὐτῷ ἢ δὴ σε βαδιοδμα τῷ λόγῳ, ὡ πλὴ μὲν ψυχῆ ἀφρον σὺ, πλὴ δὲ γλώπῃ

ροινῶν αὐτῶν τὸ δεκτικῶν δὴ ἀ-
 παύσαι πεπολήκατε, καὶ δὴ γὰρ
 ἀπαρξάσαι καὶ μὲν δὴ σιδηροῖς ἐξεί-
 νατε τοῖς ὀδοδοσι. τί δὴ τα, ὡ πανοδρρε;
 ποδ γῆς σαυτῶν ἐπὶ νῦν ὁμολογεῖς;
 ἐκεῖ δηλονότι κατέχω γὰρ σὺ πᾶ
 γραμματῶν, ἀ πῶ τῷ μανίας καλᾶ μω
 παρὸς μὲ διεχάραξας, ἐν οἷς φῆς πᾶ-
 τῶν τῷ Δίῳ δῆμον σύμψηφον ἐπὶ τοῖ
 παρὸς σωτηρίαν δῆπου. εἰ δὲ ἐ φῆσας
 πᾶσι πῶς ἐχάν, μὲρ τυρομαί ἢ δὴ
 θεόν, ἢ μὲν δὲ χαρίοτα τον τῷ Ερυθραῖ
 πικτόν, δι' ἑλλητικῆς σωτηρίας μὲν
 γλώπης, εἰς Αλεξάνδρειαν ἀποσέλ-
 λειν, ὡς αὐτῶν δὴ δόλοιο. εἶτα σὺ ἀν-
 ἀμάρτητος, ὡ δὴ κρανοφόρε; εἶτα ἐ σα-
 φῶς δόπλωλας ὡ ἀθλιε, τοῖς πῶ δὴ
 νῶν ἀπεροισοισμοῖς; ἴσμεν, ἴσμεν σὺ
 τὸ ἐχρήμα. ποῖα φρονῆς, ποῖόν σε
 ἀράτῃς δεός, ἐ λελήθεν ἡμᾶς, ὡ δὴ σπνε
 καὶ παλαίπωρε. ὡ τῷ ἀμβλυπῆτος τῷ σῶν
 φρενῶν, ὡς οὐδὲ πλὴν νόσον καὶ πλὴν ἀμη-
 χανίαν τῷ σεαυτοῦ ψυχῆς ἀναστέλλεις ὡ
 ἀνὸσιε ὡς πλὴν δὴ δόλοιο ποιητοῖς διο-
 ρύπῃς λόγῳ καὶ τοιοδοτος ὡν ἐκ ἀγῶ-
 νη ἡμᾶς ψέγων, ἐ νῦν μὲν ἐλέθων
 ὡς γὰρ οἶε νῦν δὴ αὐτῶν πάλιν νουθετῆν,
 ὡς πῆς ἐ λόγῳ ὑπὲρ φέρον * ἀπὸ ἐ *
 δῆτα οἱ ἀθλιοι ὀπικουρέδου ἐαυτοῖς
 παρὸς ἐξείδω γλῶπῃ καὶ ποι οὐδὲ συλ-
 γινεῖται τῷ ποιούτῳ ἐχρῆν, οὐδὲ ὅλως
 αὐτῶν παροσφῆπῆς, πλὴν εἰ μὴ πῆ
 εὐ τοῖς ὑπόλοις πούτου ῥήμασι τῷ τῶ
 ὀρθῶς βιοῦν ἐλπῆτα πῆς μέτρῳ δόπο-
 κείδωται οἶετα. ἀλλ' ἐκ ἐστὶ τῶν πολλοδ
 γὰρ δὲ. τὸ δὲ ἀλλήδεις, ὡ τῷ ὑμεσῆας ἀ-
 νοίας, ὅσοι πούτῳ σιωδω ἀγίνεατε! πῆς
 ἀρα οἷστρος ὑμᾶς πῆς χαλεπῆς πούτου
 ἢ δὴ σε

ANNO CHRISTI 325.

ir. m. f. d.

ANNO
CHRISTI
325

σωμύλε, ἄπιστε δὲ τὰς Φρενάς, δὸς δὴ
μοι τὸ λόγου οὐκ ἀμφιλαφῆς πλέ-
ρω & ἰππηλάτων πεδίον, ἀλλ' οὐδὲ κύ-
κλω γε ὡς περὶ γραφον μὴ σαθεὸν μό-
νοι, ἀλλ' ἐρρωμῶν τε καὶ τερρόν, τῆ
φύσιν, ὡς δὴ οὐσίαι δὴ καὶ κάκιτε, καὶ
κρυφίου. Ἐξάγωμαι γὰρ ταῦτα λέ-
γην μᾶλλον δὲ βρόχον ἢ δὴ τῶν περὶ ἀ-
φας, & συμποδίσαι τῶν λόγων εἰς μέ-
σοις σε κατεστήσω, ὡς αὐτὸς ὁ δῆμος
τὴν σὴν καταμάθη Φαυλότητα. ἐπὶ αὐ-
τὸ δὲ πρὸ βύσσαι ἢ δὴ τὸ πρῶτον μα-
νεμμέναι δὴ πρὸς εἰσὶν αἱ χεῖρες·
πρὸς ὡμῶν τῆς ἀρχῆς ἔπι καλέσαι
δὴ τὸ θεόν. μᾶλλον ὅ μικρὸν ἔπι γὰρ,
εἰπέ μοι ὡς θεομῶν τε σὺ, πῶς θεὸν ἐ-
πι καλέσαι πρὸς βοήθειαν; ἀλλὰ γὰρ ἡ-
ρεμῆν ἐδύναμαι. ὡς τὸ πάντων ἔχων
τὸ κύρος δέσποτα, ὡς τὸ μόνος δυνά-
μεως, ὡς πᾶσι, διὰ τουτονὶ τὸ ἀπόσιον
ὄνειδὸν τε, καὶ λύπας, & μὴ τοὺς τε αὐ-
μάτα, καὶ ὁδύνας ἢ σὴ ἔχῃ ἐκκλησία.
Αρεῖός σοι τόπον ἢ δὴ πρὸς σαυμῶν,
καὶ μάλα γε ὡφύως, ἐφ' οὗ κατι-
ζάνων οἶμαι σμύδον ἐαυτῶν, ἢ παῖ-
δα (X) Χερσὶν (W) σὴν, (V) ἐκ θεοῦ, τὸν τὸ
ἡμετέρας ἔπι κούρας ἀεργῆται, ἡ-
σεως νόμω πεποιεῖται & ἔχῃ. ἐπα-
κουσον, ἀντιβολῶ σε, τὸ θαυμασίας πί-
σεως. σὲ τῶν κτ' (V) τόπον κινεῖας δέ-
σποτα κίνησιν οἶεται· σὲ πῶς ἀφωε-
σιμῆς κατὰ δὴ κῶν κύκλω περὶ γραφῶν
τολμᾶ. ποδὸ γὰρ ἐκ ἐστὶν ἢ σὴ πρὸς ὡσίαι;
ἢ ποδὸ τῶν σὴν οὐ πάντες ἐνεργῶν ἐκ
τῶν πάντα σοι διηκόντων νόμων ἀεδα-
νονται; πάντα γὰρ αὐτὸς περὶ ἔχῃ, καὶ
ἔξω σοι οὔτε τόπον, οὔτε ἄλλο οὐ-
δὲν ἔπι νοῶσαι δέμας. οὕτως ἢ σὴ δὴ
ναμῖς μετ' ἐνεργῆας ὅστιν ἀπειρῶ.
σὺ μὲν δὴ ἐπάκουσον ὁ θεός· ὑμεῖς δὲ πᾶς ὁ λαὸς πρὸς ἔχῃ (V) νοῦν.

lingua volubilem, mente infide-
lem : da mihi disputationis non
amplum dico & latum campum,
sed circulo recte circumscri-
ptum: neque putrem, sed natura
firmum solidumque, o impie &
pessime & dissimulator. cogor
enim ista dicere, imo vero la-
queum tibi iniiciam, & dispu-
tatione impeditum in medium
te adducam, vt omnis populus
improbritatem tuam videat. Sed
ad rem ipsam progrediar. Lotæ
vtique sunt manus : pergamus
precibus inuocare Deum, aut
potius contineamus nos parum-
per. Dic mihi calidissime, quem
Deum in auxilium tuum implo-
rabis? Sed continere me nequeo.
O tu omnium auctor Domi-
ne, o singularis virtutis Pater,
propter hunc impium ecclesia
probra, dolores, imo vero vul-
nera & mœrores patitur. Arius
tibi locum iam adaptat, idque
admodum præclare, in quo, vt
puto, constituens sibi ipsi Syno-
dum, quæ filium tuum Christum
illum ex te genitum, illum no-
stri auxilii ducem, adoptionis le-
ge arroget ac teneat. Audi obse-
cro mirandam fidem. Te Domi-
ne loco moueri existimat, te de-
finitæ sedis terminis circumscri-
bere audet. Vbi enim tu non præ-
sens es? aut vbi operationem
tuam atq; efficaciam ex legibus
tuis omnia peruadentibus non
sentiunt omnes? Omnia enim
ipse continet, & extra te nec lo-
cum, nec aliud quidquam cogi-
tare fas est. sic potentia tua cum
operatione infinita est. Tu au-
tem Deus exaudi: at vos popu-
li aduertite mentem. Hic enim

est impudens & nequam, qui ad extremam improbitatem & iniquitatem progressus, pietatem simulat. Apage, inquit, nolo Deum iniuriis obnoxium videri, ac ob id suppono & fingo mirabilia sane fide, quod Deus cum nouellam & nuper creatam Christi substantiam faceret, auxilium sibi ipsi preparauit, vt mihi quidem videtur. Quod enim, inquit, ab ipso abstuleris, id minus fecisti. Tibi igitur hæc fides est, o lues & perniciës? Tu ex hypothefi figmentum fumis cum, qui gentium figmenta condemnauit? Tu adfcititium eum vocas & velut officiorum ministrum, qui sine cogitatione & ratiocinatione, eo quod semper vna cum Patris æternitate existat, omnia perfecit? Adapta iam si audes, adapta inquam, Deo, quod præcaueat, & metuat, & speret euenturum; quod cogitans, sententiam suam dicat, & verba formet; quod delectetur, rideat, doleat. Quid igitur ais miserorum omnium miserime? O virum malitiæ plane peritum, intellige, si potes, quod in tua ipsius versutia consumeris improbus. Christus, inquit, propter nos passus est. At ego iam dixi quod sub forma corporis missus est. Sane, inquit; sed metendum ne aliqua in re imminuere illum videamur. O ferarum interpretres, ane infans, dum ista dicis, & aperte furis? Ecce enim mundus ipse forma est siue figura, & astra characteres suos ostendunt: & omnino spiritus huius globosi orbis, species quædam est eorum quæ sunt, & quasi figuratio. Nihilominus Deus vbique

ὁ γὰρ ἀνάγκητος ἐστὶ καὶ ἀρχαῖος, ὁ ἐπὶ ἄκρον μοχθηρίας τε καὶ ἀνομιᾶς ὁμοίως ἐληλακώς, διλάθειαι σὴ πῆται. ἀπαγε, Φησὶν, οὐ βούλομαι θεὸν ἐγὼ ὑβρεῶν παρὰ δοκεῖν ἐπέχειν· καὶ διὰ τὸ ὑποπίπτειν καὶ πλάττω θεουμάσια γὰρ τῆ πίστις, ὡς ὁ θεὸς νεοχρηστὴ καὶ νεόκτιστον οὐσίαν Χερισθὸς ποιησαίμενος, βοήθειαν ἑαυτῷ ἑρεσιδύασατο, ὡς γὰρ μοι δοκεῖ. ὁ γὰρ αὐτὸς, Φησὶν, ἀπὸ αὐτῆ ἀφέλητος, ἔπο ἔλαττον πεποιήκας. εἶπα, ὦ λυμεῶν καὶ ὀλέθριε, ὅτι τὸ πῶ ὄβρι πῆστις; σὺ καθ' ὑπόθεσιν καὶ πλάσμα λαμβάνεις τὰ πλάσματα τῆ ἔθραν καὶ κερνήσαντα; σὺ ἐπέσεικτον καλεῖς, καὶ ὡσπερ καθ' ἑκόντων ὑπὲρ πῆ, τὸ ἀνὸ ἐπιθυμίας καὶ λογισμοῦ, τῶ σωυτῆρ ἡν ἔπαθες αἰδιότητι, πάντα διανύσαντα; ἐφαρμύσον νῦν, εἰ δὴ πολμας, ἐφαρμύσον τῶ θεῷ καὶ τὸ βίλαβείαδς, ἔ τὸ φοβεῖαδς, καὶ τὸ ἐλπίζειν τὸ ἐκθεσόμενον· ἐπὶ τὸ ἐπιθυμείαδς, τὸ λογίλειαδς, τὸ σκεπτόμενον γνώμην ἄπο φαίνεαδς ἔ διαρρῆεν, ἔ ὅλωσ τὸ τῆ πείαδς, τὸ γελᾶν, τὸ λυπείαδς. ἡ ἑνῶν φησὶ ὡ τῆ ἀθλίων ἀθλιώτῆρ; ὡ τὸ κακίας ἀντόχημα μῆστορ, σωῖες δὴ εἰ διώασαι, ὡς ἐν αὐτῆ γέ ἑυ πανεργία μοχθηρὸς αὐτὴ ἀναλίση. ὁ Χερισθὸς, Φησὶ, δὲ ἡμας πέπονθεν. ἀλλ' ἡ δὴ φθάσας ἐγὼ γὰρ εἶπον, ὡς μορφῆ σώματος ἀπεσάλη. καὶ Φησὶν· ἀλλὰ θεὸς μὴ δόξωμεν κατὰ πῆ ἐλατῆεν. εἶπα ὡ τὸ ἐπιλείων μεσίτα, ταῦτα λέγων ἐ μείνη καὶ σαφῶς λυτῆας; ἰδοὺ γὰρ ὁ κόσμος, μορφῆ, εἶπω καὶ γῆμα τυχεῖαδς ὦν· ἔ οἱ ἀστέρες γὰρ χαρακτῆρας παροβέβλην. καὶ ὅλωσ τὸ πῆμα ἔ σφαιροειδοῖς τέτα κύκλιε, εἶδος τῶ ὄντων τυχεῖαδς ὄν, ἔ ὡσπερ μόρφωμα. καὶ ὅμως ὁ θεὸς πανταρχοῦ

ANNO CHRISTI 325.

ANNO
CHRISTO
325.

παρὸ ἀφ' ἑστί. ποδ' τῶν εἰσὶν ἐν τῷ
 θεῷ αἱ ὑβρεις; ἢ κτ' ἢ ὁ θεὸς ἐλαπόδ-
 ται; ὡ πατρὸς τῆς ὀπτικῆς σύ-
 λῳσαι δὴ οὐκ ἐκ σαυτῶν τεκμαίρο-
 μῳς, κὲ ἐνθυμηθῆσι, εἰ ἀμῶντημα ἐστὶ
 δοκεῖ, τὸ ἐν Χριστῷ παρεῖναι τὸ θεόν.
 ἐκείνος μὲν οὐκ ἀπέδιδε τὴν ἀπῆλαν
 τῆς λόγου, κὲ τὴν πτωχίαν οὐ βρα-
 δέως ἐπήγαγε. χωρὶς δὲ πούτων καθ'
 ἐκείνην διηποῦσιν ἡμέραν ἀμῶντημα-
 τα ἐν τῷ κόσμῳ γίνεται· καὶ ὁμοῦς ὁ
 θεὸς ἀφ' ἑστί, κὲ τῆς δικῆς οὐκ ὑπε-
 εἶξεν, ἢ οὐκ κτ' ἢ τῆς ἐλαπόδου εἰς τὸ
 μέγιστος αὐτῷ δυνάμειος, εἰ τὰ παν-
 τῶν δὲ δαιμόνιαι; οὐδὲν οἶμαι. ὁ
 μὲν γὰρ τῆς κόσμου νοῦς διὰ τῆς θεοῦ δι-
 αμῶν τὰ πάντα διαμοῖν, δι' αὐτῶν πάντα δι-
 κη. ἢ δὲ τῆς Χριστοῦ πίσις ἀναρχῶς ἐστὶ
 αὐτῷ. ὅλως δὲ θεοῦ νόμος ἐστὶ Χρι-
 στῶς, δι' αὐτῷ τὸ ἀπειρον ἅμα καὶ ἀπε-
 λυτῶν ἔχων. ἀλλὰ γὰρ σὺ κτ' σεαυ-
 τῷ ἐνοῶν φαίνῃ; ὡ τ' μαρίας λίαν!
 ἀεὶ τρεῖς ἰσὺν εἰς τὸ σαυτῶν ἀπώλῃαν
 τὸ τῆς διαβόλου ζήφως. ὁρᾷτε δὴ, ὁρᾷ-
 τε πάντες, ὡς γοεῖσθε ἢ δὴ ἀσπάζεσθε
 φωνᾷ, τῶν τῆς ἕχρας ἐνεσθημῶς δη-
 γματ' ὡς αἱ φλέβες αὐτῷ ἐ σαρκῆς
 τῶ ἰσὺ ἐκατελιημῶσαι, δίναις ἀνα-
 μνησῶσιν ὀδυῶσαι· ὡς διερρύθηκεν
 αὐτῷ τὸ σῶμα πᾶν, ἀγχοῦ τε κὲ σπῆ-
 νων, κὲ ἀχρῆσσεως, κὲ φελῆς, κὲ μυ-
 ρίων γέμει κακῶν, ἐ δὴν ὡς κατεσκλη-
 κεν ὡς εἰδεχθῆς ἐ κατάρρυτον τὸ τῆς
 κόμης δάσος, ὡς ὅλος ἡμιθνής, κὲ ἕξα-
 δονᾶν ἢ δὴ τὸ βλέμμα· ὡς δὴ αἶμον τὸ
 ἀεὶ ὄσωπον, ἐ ἰσὺ μελέμνης ἐκτεπι-
 κός· ὡς ὅμῃ πάντα εἰς αὐτῷ σιδρα-
 μόντα, οἷσρος, μαρία τε ἐ ματαγῶς,
 διὰ τὸ γροῖον τῆς πάσους, ἀγριόν τε κὲ
 σπριαῖ δὴ σε πεποιήκασιν. αὐτῶν καὶ ἐδὲ ἐπαυθαινόμῳς ἔ δὴ κακοῦ τυχαῖν ὡν

adest. Vbinam igitur in Deo
 contumeliæ sunt? aut qua in re
 minuitur Deus? O parricida æ-
 quitatis. Considera, ex teipso
 coniecturam capiens, si peccatum
 videtur esse, in Christo ad-
 esse Deum. Ille quidem perspe-
 xit ignominiam sermonis, nec
 tarde pœnas irrogavit. Præter-
 ea quotidie in mundo peccata
 committuntur, & tamen Deus
 adest, nec diu supplicia differ-
 tur. Qua igitur in re minuitur
 potestatis eius magnitudo? an
 vbiq; patitur? nihil opinor.
 mundi enim mens per Deum est:
 per ipsum omnis stabilitas, per
 ipsum omne ius. Christi fides si-
 ne principio ex ipso est. Omnino
 autem Christus Dei lex est, per
 ipsum immensitatem & infinita-
 tem habens. Sed de his ex te tuo-
 que ingenio cogitare videris. O
 furorem insignem! Conuerte
 nunc in tuum ipsius exitium dia-
 boli gladium. Videte omnes,
 videte vt lamentabiles præten-
 dat voces viperæ morsu læsus,
 vt venæ ipsius & carnes vene-
 no imbutæ acerbos cieant cru-
 ciatus: vt corpus ipsius tabe de-
 fluxit attenuatum, & squalo-
 re, fordibus, & lamentatione,
 & pallore, & horrore, & mil-
 le denique malis plenum misere
 exaruit: vt aspectu deformis,
 & illuue fordida capillorum fil-
 ua, vt totus semimortuus, &
 aspectu ipso iam languido, vul-
 tu exanguis & curis absumpto:
 vt simul omnia quæ concurre-
 runt, furor, infania, vanitas, pro-
 pter mali diuturnitatem agre-
 stem & ferum reddiderunt. Ne
 sentit quidē quibus sit in malis.

Efferor, inquit, præ voluptate, & tripudio, saltuque lasciuio præ gaudio, & exulto. Et rursum valde iuueniliter, Heu, inquit, perii- mus. hoc quidem certe verum est: tibi enim soli malitia largiter studia & amores sui suppeditauit: quodque magno precio emerat, tibi facillime donauit. Age vero iam dic, vbi præclara illa tua monita? Ablue te ipsum Nilo, si fieri potest, homo absurdi stuporis plenissime: quippe vniuersum orbem terrarum flagitiis tuis perturbare omni studio contendisti. Nonne intelligis quod ego iam, qui Dei homo sum, omnia sciam? At vero iam dubito vtrum manere an abire oporteat. neque enim adhuc visu tantum contendere possum, & peccatum erubescere, o Ari. Nos in luce collocasti, te ipsum vero in tenebras coniecisti miser. hic enim visus est laborum tuorum exitus. Sed illuc iterum redeo. multitudinem hominum circa te vagantium esse ais. par est, opinor: & recipe eos, recipere inquam: nam lupis & leonibus sese deuorandos præbuerunt. Verum etiam horum vnusquisque decem capitum accessione, & horum sumptu oppressus continuo pœnas dabit, nisi quam celerissime ad salutarem ecclesiam recurrans, caritatis pacem amore ac studio concordia suscipiat. Non enim a te decipientur amplius de mala conscientia damnati: neque funditus perire sustinebunt sceleratis tuis quaestionibus implicati. manifesta enim & nota erunt in posterum sophismata tua: nec ipse quidquam proficies,

ἀίρομαι, Φησὶν, ὑφ' ἡδονῆς, καὶ πιδῶ
γε σκιρτῶ ὑπὸ χερῶν, καὶ πειρῶμαι. καὶ
πάλιν νεανικῶς γε λίσαν' εἶεν, Φησὶν,
ἀπωλόμθα. Ἔπο μὲν γε ἔλληδες ὅτι·
Ὅτι γὰρ μόνω ἡ κακία τὰς ἑαυτῆς
απουδὰς δαψιλῶς κεχρηγήκε· καὶ ὁ
πολλῆς εἰώητο πμῆς, τὸ σοι ῥᾶστα
δεδώρηται. Φέρε δὴ νυνὶ εἰπέ, ποῦ τὰ
σεμνά ὅσα ὅτι ἑσθ' ἀγάλλεματα; δότι νι-
ψαί δὴ σαυτὸ τῷ Νείλω, εἰ οἶπ' τε, ὡ ἀ-
ποπου γέμων δὴ θεοπέ αιμαθῆσι·
καίτοι σύ γε τ' οἰκουμένην ἅπασαν
τοῖς αὐτῆς ἀσεβήμασι διατρεῖσαι ἐ-
απουδακας. ἄρα γε σωθῆς ὡς ἅπαντα
ἤδη ὁ τῆς θεοῦ δούλοσ ἔγω ἑπίστα-
μαι; ἀλλὰ γὰρ δότωρ, πότῃ μὲν, ἢ
ἀπίσται δέ. οὔτε γὰρ βλέπειν εἰς
ποσοδὸν ἐπιδύαμαι, καὶ πλὴν ἀ-
μδρπᾶν ἐπαχρῶμαι, ὡ Ἀρει. ἡ-
μας μὲν εἰς Φῶς κατέστησας, σαυτὸν
δὲ εἰς σκότος, ὡ Ἰαλίπωρε, κατέστα-
λεις. τὸ πὸ σοι τῆς πόνων πέφηνε τὸ τέ-
λος. ἀλλ' ἐκείσε πάλιν ἐπαίειμι. πλῆ-
θος ἔστι φῆς τῆς πᾶσι δὲ δλωμένων. εἰ-
κὸς ὁμαι, ἔδεχου γε πύτοις, δέχου
Φημί· λυκοῖς γὰρ καὶ λέοισιν ἑαυτῶν
βροθισομένοις ἐμδεδώκασι. πλὴν
ἀλλὰ καὶ πύτων ἕκαστος παροδῆκη κε-
φαλῶν δέκα, καὶ τελέσασι πύτων
πεδεις, αὐτῆκα δὴ μάλα ἰδρώσ, ἐάν
μὴ πλὴν ταχίστην ὅτι πλὴν σαυτῆ
δραμῶν ἐκκλησίαν, πλὴν τῆς ἀγάπης
εἰρῶν τῷ φίλτρῳ τῆς ὁμονοίας
ἐπαπέληται. οὐ γὰρ δὴ ὑπὸ ὁδοῦ
ἔξαπατηθῆσονται ὅτι πονηρὰ σινει-
θῆσ κατεγνωσμένοι· οὐδ' ἀνέξονται
πέλεον ἀπολέσται, τῆς μαρῆς ὅ
ζητήσων ἐμπλακέντες. σαφῆ καὶ
γῶμα πᾶσι, πᾶσι γῶν
ἐξῆς χερόν, τὰ σὰ ὅτι ὁφίσματα· καὶ μὲν ἐδὲ αὐτὸς δύνουσι πιδωθῆσ,

ANNO
CHRISTE
335.

ἀλλὰ μάτην χηματῆ, Ἰπείκειδω
 τε καὶ παροπίε λόγων καδυπο-
 κρινόμενῳ, καὶ ἀπλότητος, ὡς εἰ-
 πείν, παροσωπέῳ ἔξωθεν παρι-
 θέμενῳ. μάτην ἔσαι ἔου ὅ-
 λον τέχασμα· αὐτίκα γὰρ σε ἡ ἀ-
 λήθεια παρέρησεται· αὐτίκα ἔου παρ
 φλόγας ὁ πῆς θείας διωάμεως, ὡς
 εἰπεῖν, ὄμβροσ ἄποσβέσει. καὶ μέ-
 ποι καὶ ἑδῶ ἐπαίροις καὶ ὁμογιώ-
 μονάς ἔου ἐνόχους εἶναι τῆ βουλή
 γηρομέρους, αἱ τῶ δημοσίων λει-
 πουργημάτων καταλήγονται φρον-
 τίδες, ἐδῶ γε μὴ τίω παρίστω ἀ-
 ποφυγόντες τίω παρὸς σέ σωου-
 σίαν, τίω ἀδιάφοροσ ἀνταλλά-
 ζονται πῆσιν. οὐ δὲ ὁ σιδηρόφροσ
 αἰήρ, δεῖγμά μοι ὀδὸς πῆς σῆς παρ-
 αμρέσεως, εἰ σωυτῶ πσεύεις, καὶ ἐρ-
 ράσαι τῶ βεβαίω πῆς πσεως, καὶ
 καπαρῶν ὀλωσ ἔχεις σωείδησιν. ἦκε
 παρὸς ἐμέ, ἦκε, φημί, παρὸς θεοσ
 ἀνδροπον· πσευσον ὡς πῆς ἐμαν-
 τῶ πσεύσει διεβλήσμαι ἔου τῶ ἀ-
 πόρρητα πῆς καρδίας· καὶ μὲν π
 μανικὸν εὐεῖναι ὀδῆ, τίω θεῖω ἐ-
 πκαλεσάμενῳ χέειν, παρὰ δὴ
 γματὸς σε κάλλιον ἰάσομαι. εἰάν δὲ
 ὑγαίμων τὰ κατὰ ψυχῶ φάως, ὅ
 πῆς ἀληθείας φῶς Ἰππγοῖς, εὐ σὸι
 καὶ τῶ θεῶ χέειν εἶσομαι, καὶ ἐ-
 μαυτῶ πῆς δισεβείας σωηθῆσομαι. καὶ ἄλλη χεῖρ· ὁ θεὸς ὑμασ διαφυ-
 λάξοι ἀγαπητοί.

Διὰ Συκλήτιου καὶ Γαυδεντίου Μαγιστριωάν ἐκομίσθη καὶ ταῦτα,
 ὅτε Πατέριῳ ἑωρῆος Αἰγυπτοῦ, καὶ ἀνεγνώσθη εὐ τῶ παλατίω.

frustra finges, aequitatem & ser-
 monum lenitatem simulans, &
 simplicitatis, vt ita dicam, per-
 sonam extrinsecus induens. Van-
 num erit omne artificium tuum:
 cito enim te veritas ipsa circum-
 stabit: cito flammam tuam diuinæ
 potentia, vt sic dicam, imber re-
 stinguet. Atqui focios & suffra-
 gatores tuos, qui se iam obno-
 xios curia fecerunt, publicorum
 ministeriorum curæ excipient,
 nisi quam citissime fugientes
 congressum tutum, incorruptam
 fidem amplexi fuerint. Tu vero,
 vir ferree, da mihi aliquod speci-
 men propositi tui, si tibiip̄i fi-
 dis, & fidei firmitate fretus es, ac
 puram omnino habes conscien-
 tiam. Veni ad me, veni inquam
 ad Dei hominem: crede quod in-
 terrogationibus meis cordis tui
 abdita scrutabor: & si quid infa-
 nia in te residere videatur, diui-
 nam gratiam implorans, a mor-
 tu te melius curabo: si vero mente
 sana esse videberis, cognito in te
 veritatis lumine, Deo gratias
 agam, & mihiip̄i pietatis causa
 congratulabor. *Et alia manu:*
 Deus vos custodiat, carissimi.

Per Syncretium & Gauden-
 tium magistranos perlata sunt
 hæc, cum Paterius præfectus ef-
 fet Ægypti, & lecta sunt in pa-
 latio.

Contra Eusebium & Theognium.

Constantinus Augustus catholicae ecclesiae Nicomediensium.

OMNES probe nostis, fratres dilectissimi, Dominum Deum scilicet & saluatorem Christum patrem & filium esse: Patrem dico sine principio, sine fine, parentem saeculi ipsius: Filium vero, hoc est Patris voluntatem, quae quidem neque per cogitationem aliquam assumpta est, neque ad operum suorum perfectionem per substantiam extrinsecus quaesitam accepta. qui enim hoc intelliget, hic habebit ad omne supplicii genus indefessam tolerantiam. Sed Dei filius Christus omnium opifex, & immortalitatis ipsius largitor genitus est, quantum ad fidem spectat eam qua credidimus: genitus est, imo vero progressus est ipse, cum omnino in Patre esset, ad eorum quae ab ipso facta sunt, ordinationem. Genitus igitur indiuiduo quodam processu. voluntas enim simulatque domicilio ipsius infixata est, ea quae diuersa indigent cura, secundum vniuscuiusque qualitatem tractat atque administrat. Quid igitur est? quid inter Deum Patrem & Filium medium? nihil scilicet. ipsa enim rerum completio cognitione accepit voluntatis imperium, non quidem separata ex Patris essentia voluntatem separauit. Quod vero ad ista sequitur, quis est qui Dominum meum Christum filium reuerentia magis ductus quam stultitia metuit? Num itaque patitur Deus? postquam augusti corporis habitatio

Κατὰ Εὐσεβίου καὶ Θεογνίου.

Κωνσταντίνου τοῦ σεβαστοῦ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας Νικομηδείων.

ΤΟΝ δεσπότην θεόν δηλαδὴ καὶ σωτῆρα Χριστὸν ἀκριβῶς ἀπαυτοὺς ἴσμεν ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πατέρα τε καὶ υἱὸν ἑῷ. πατέρα φημι ἀναρχόν, ἀνὴρ τέλει, γενεά τῆς αἰῶνος αὐτοῦ. υἱὸν δὲ, τὰ ἐστὶ τῆς πατρὸς βούλησιν, ἧς οὔτε δι' ἐκδημησεῶς πνος ἀνέληται, οὔτε παρὰ τὴν ἔργων αὐτοῦ τελεσιουργίαν διὰ πνος ἐξελπημένης οὐσίας καταλήφθη. ὅς γὰρ τὸ τοῦ ἐνοῦ ἐνοῦσας, οὐκ ἔχει πρὸς ἀπαν τιμωρίας γένος ἀκάματον ὑπομονῶν. ἀλλὰ γὰρ ὁ τῆς θεοῦ υἱὸς Χριστὸς ὁ τῆς ἀπάντων δημιουργός, ἐκ τῆς ἀθανάσιας αὐτοῦς γεννητός, ἐγγενήσθη ὅσον παρὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ ἢ πεπτεῦκα μὲν. ἐγγενήσθη, μᾶλλον δὲ παρὰ τὴν αὐτοῦ, ἐκ πάντων ἐν τῷ πατρὶ ὄν, ὅτι τὴν τῆς αὐτοῦ γεννημένων διακόσμησιν. ἐγγενήσθη τοίνυν ἀμερίστῳ παρὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ ἐμπέπηγε, καὶ τῶν ἀπὸ διαφορῶν δέεται ὁμοιωμάτων, καὶ τῆς ἐκείνου ποιότητος παρὰ τὴν καὶ διοικεῖ. πῶς οὖν ὅστις πᾶσι μετὰ τὸν θεὸν ἔπαυός καὶ τῆς υἱοῦ; οὐδὲν δηλαδὴ. αὐτὴ γὰρ ἢ τῆς παρὰ τὴν συμπλήρωσιν αἰσθησὶ παρὰ εἰληφὲ τὸ τῆς βουλήσεως παρὰ τὴν ἔργα, οὐχὶ δὲ μελετῆσαι ἐκ τῆς τῆς πατρὸς οὐσίας τὴν βούλησιν διέστησιν. ὁ δὲ τούτοις ἔπειτα, πῶς ὅστις, ὅς τῆς Χριστοῦ τῆς ἐμοῦ δεσπότητος παιδὸς δι' αἰδῶν μᾶλλον ἢ μωροῦ δέδωκεν; ἀρ' οὐκ ἔπειτα τὸ θεῖον; ἐπειδὴ ἢ τῆς σιμνοῦ σωματικῆς οἰκίας

ANNO
CHRISTI
325.

ANNO CHRISTI 325

πρὸς διήγῳσιν τῆς ἰδίας ἀγιότητος
 ὁρμᾶ· ἢ ὑποπίθει δίξει τὸ τῆ σῶμα-
 τος ἐνκαλωσειμένον· ἀπ' οὐχὶ διέση-
 κε τῆθ' ὅπρ' ἐκ τῆς τῆ σῶματος ἀφῆ-
 ρτηγῆς πεινότητος· οὐχὶ ὃ ζῶντων, καὶ
 πρὸς θάνατον ἢ τῆς ψυχῆς βίβλεια τὸ
 σῶμα πρὸς καταλέσσηται· πὶ ποίνω ἐν-
 ταῦθα ἢ ἀβλαβῆς τε καὶ εὐκρινῆς πί-
 σης ἄξιον ἀμφιβολίας καπιίληφεν· ἢ
 οὐχ ὁρᾷς ὅπρ' ἁπλοῦς σῶμα ὃ θεὸς
 ἐξελέξατο, δι' οὗ τὰ τ' ἱστῶρος τεκμή-
 ρια καὶ τὰ τ' οἰκίαιας θρητικῆς ὑποδεί-
 γματα ἐμύνην ἐμφανίζην· καὶ πλὴν ἡδῆ
 συκαχρῆν δὲ ὁλεθρῆς πλανῆς τοῦ
 αἰθερῶν ἡμῶν ἀπώλειαν ἄπο-
 σείεσθαι, καὶ πλὴν τῆ θρησκείας διδόναι
 διδασκαλίαν τῆ τῆς ἀγνοίας ὑπο-
 δείγματι, τὰς ἀναξίας τῆ νοῦ πρὸς
 ζῆς καθεύρειν, ἐπειτα δὲ πλὴν μὲρ τῆ
 θανάτου βάσσανον ἐκλέειν, τὰ δὲ τ' ἀ-
 θανάσιος ἔπαθλα πρὸς μαφωεῖν.
 ἀλλ' ὑμεῖς, οὐκ ὅσον ἀδελφοὶ ἢ τῆς
 ἀγάπης κοινωνία εἰκότως ὑμῶν ἐμῶν
 πρὸς σαυροβίασ ποιῆ, ἐκ ἀγνοεῖτε με
 ὡς ὑμέτερον σωθεοπντα, ἐκ ἀγνοεῖ-
 τε τὸ τῆς ὑμετέρῆς σωτηρίας ὀχρέση-
 μα, οὐ πλὴν φροντίδα γησιῶς ἐπ-
 αηρημα, καὶ δι' οὗ τῆ ἡμετέρον ἐ-
 χροῦν οὐ μόνον τὰ ὄπρ' ἀπεμαχε-
 σάμθα, ἀλλὰ καὶ ζῶντας ἐπὶ πλὴν ψυ-
 χῶν συκαπερξάμθω πρὸς τὸ τῆς φι-
 λαθερπίας ἀληθῆ πίστιν ἐκφαίαι.
 ἀλλ' ἐγὼ δ' ἔπρ' τῆς ἀγαθοῦς πούτοις δια
 πλὴν τῆς οἰκουμένης μάλιστ' ἀνανέω-
 σιν ἐχαιρον. καὶ γὰρ θάυματος λῶ ἀ-
 ξιον ἀληθῶς ἔθνη ποσῶτα εἰς ὁμό-
 νοιαν ἐπαγαγῆν, ἀ πρὸ βραχέος ἐ-
 λέγετο πὸν θεὸν ἀγνοεῖν. πλὴν π' ἐμῶν
 γνώσκων τὰ ἔθνη ταῦτα, ἀ οὐδεμίαν φιλονεικίας ἐπανήρωτο φροντίδα· πὶ
 ἔν νοεῖτε, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ὡς ἡμᾶς αὐτῶν ἀηώμα; Χριστιανοὶ ἔσμεν,
 Ppp iij

ad notitiam propriae sanctitatis
 proferat: an cadit sub tactum il-
 lud quod separatum est a corpore?
 Num igitur separavit hoc quod
 a corporis humilitate ablatum
 est? num vero vivimus, licet ad
 mortem, animae gloria corpus
 adsciuerit? Quid igitur hic inno-
 xia & sincera fides dubitatione
 dignum offendit? nonne vides
 Deum augustius corpus elegisse,
 quo fidei indicia & virtutis suae
 documenta voluit ostendere: &
 iam confusum a diabolo errorem,
 humani generis perniciem ex-
 cutere, novamque religionis do-
 ctrinam dare ignorantiae docu-
 mento, indignas mentis cogita-
 tiones purgare, deinde vero mor-
 tis cruciatus retudere, ac immor-
 talitatis praemia longe ante praedi-
 cere. Sed vos, quos ut deinceps
 fratres appellem, caritatis com-
 munitio merito facit (non ignora-
 tis me conferum vestrum) non
 ignoratis vestrae salutis praesidiū,
 cuius curam ingenue suscepi, &
 per quod non solum armatos hos-
 tes nostros deucimus, verum
 etiam viventes adhuc coegimus
 humanitatis veram fidem profi-
 teri. Ego vero in his bonis pro-
 pter instaurationem orbis terra-
 rum maxime gaudebam. Ete-
 nim admiratione plane dignum
 fuit tot gentes ad concordiam
 consensumque adduxisse, quae
 paulo ante dicebantur Deum
 ignorare. Verum quomodo cog-
 nitura erant gentes ea, quae
 nullo contentions studio intelli-
 gere curarent? Quid igitur cogi-
 tatis, fratres carissimi, quod nos
 ipsos accuso? Christiani sumus,

Anno
Christi
325

 κη

 και
του-
επε
τον
ου
νισιν,
ειει-
αυτ
δμης
νοει
ορίας
γδ ο
ν δι-
εζ
πτιν
ήθη,
παι-
υα
εγγυ-
ή γδ
ο α-
φορη
ποι-
υβτι;
υοδ;
πρε-
αφ-
ήσα-
της τῆ
έση-
ιν, ος
παι
είδου
υι;
κπισ

& miserabili affectu dissentimus. Hæc igitur ipsa est fides nostra? hæc sanctissimæ legis doctrina? Sed quæ tandem est causa, ob quam præsentis mali perniciës excitata est? O rem absurdam! o summum odium, quod omnis indignationis magnitudinẽ excedit! Quæ tandem visa est prædonis huius atrocitas? num Dei Filium negat ex indiuidua Dei substantia processisse? Anne Deus vbique est? atqui hunc semper adesse nobis sentimus. Anne huius potentia vniuersitatis ornatus coaluit, atque separationis dissidio priuatus est? Ne quid igitur a nobis actum sit, fratres carissimi, attendite quæso præsentis doloris probationem. Vos illius confessores fore promissistis, quem esse negatis, cum vobis istud exitiabilis ille doctor persuaserit. Quis obsecro innocentem multitudinem ista docuit? Eusebius videlicet tyrannicæ crudelitatis focius. Nam quod excubaret & omnino vigilaret pro tyranno, ex multis vindique potest intelligi, si quidem istud episcoporum, eorumque vere episcoporum cædes testantur: istud crudelissima Christianorum persecutio palam clamat. Neque certe de iis quibus me affecit contumeliis hoc loco verba faciam, per quas aduersariorum contra me concursus quantum fieri poterat maxime procurabantur, qui & oculis tamquam speculatoribus me obseruauit. Quin etiam ministerio prope militari, quo tyranno opem ferret, perfunctus est. Ac nemo existimet me imparatum minusque instructum esse etiam ad istas res, si opus fuerit,

ἢ οὐκ ἔστι διαδοχὴ διχονοῦμεθ. αὐτὴ ἄ-
ρα ὅστιν ἢ ἡμεῖς αὖτις; αὐτὴ ἢ τῆ ἀ-
γωπάτου νόμου διδασκαλία; ἀλλὰ τίς
ἐστὶν αἴτια, δι' ἣν ὁ τῆς ἀφρόντος κακοῦ
ὄλεθρος ἐξεργήσεται; ἢ τῆς ἀποπίας;
ἢ μίσει ὑπερβολῇ πάσης ἀνακατή-
σεως μέγιστος ὑπερπαύουσα; τίς ἢ τῆ
λησπείου πύτου ἀναπέφραται δυνά-
της; ἢ τῆς θεοῦ υἱὸν δυνεῖται ἐξ ἀ-
μελείου τῆς πάσης οὐσίας παρεληλυ-
θέναι; ἀρ' οὐχὶ πανταχοῦ ὅστιν ὁ θεός;
καίτοι γε τῆτον πάντοτε παρεῖναι ἡμῖν
αἰθανόμεθα. ἀρ' οὐχὶ διὰ τῆς πύτου
δυναμείας ἢ τῆς ὅλων σωτήριον ὡ-
κοσμία, καίτοι γε τῆς τῆς χειρομοδ
διασείσεως ἐστέρηται; μὴ οὐκ ἡμῖν π
πέπρασται, ἢ ἀγαπῶντες ἀδελφοί,
καταμάθετε νῦν ἀξίως τὰς βασιανούς
τῆ παρουσίας ἀληθῶν. ὁμολογητὰς
ὑμᾶς ἔστι πύτου ἐπαγγέλατε, ὃν ἔστι
δυνεῖατε, ὑμᾶς τῆς πανάλοισ διδασκα-
λου πείδοντος. ἰνετεύω, τίς ὅστιν ὁ ταῦ-
τα διδάξας οὕτως ἀνακον πλῆθος;
Εὐσέβιος δηλαδὴ, ὁ τῆς τυραννικῆς ὡ-
μότης συμμύτης. ὃν γὰρ πανταχοῦ
τῆς τυραννίου γεγνηται πεσοφύλαξ,
πανταχοῦ ὅστιν σωροῦν. τῆτον μὲν γὰρ
αἱ τῆς ὀπισκοπῶν σφαγαὶ διαμύρτυ-
ρονται, ἀλλὰ τῆς ἀληθῶς ὀπισκοπῶν
τῆτον δὲ ἢ χαλεπωτέτη τῆς χειστα-
νῶν ἐκδύξις διαρρήδην βοᾷ. οὐδὲν
γὰρ τῆς περὶ τῆς εἰς ἐμὲ γεγνημένον
ἕβρεων νῦν ἐσθ', δι' ὃν ὃπ μάλιστα
αἱ τῆς ἐκδύτων μεσθῶν ἐπασαμα-
τεύσαντο σωδρομαί. ὅστις ἢ ὀφθαλ-
μοῖς κατὰσκόποις ὑπέπεμπε κατ'
ἐμοδ, καὶ μόνον οὐκ ἐνόησις τῶ
τυραννῶ σωτῆσέ φερειν ἕπουργίας.
μὴ δὲ ἐμὲ τίς οἰέστω εἶναι περὶ
τῶν πύτων ἀπόδξιν ἀπαρῶσθων.

ANNO
CHRISTI
325.

ἐλεγχος γὰρ ἐστὶν ἀκριβής, ὅπ τὰς πρε-
 σβυτέρους καὶ διακόνους τὰς Ἀσείβιων ᾤ-
 επομήνοις φανερώσ' ἵπ' ἐμοῦ σιωπε-
 λήφθαι σιωέσηκεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 παρέλημι, ἀ νῦν ἐκ ἀναγκάσεως ἐνε-
 κεν, ἀλλ' εἰς ἐκείνων ἀνακάλυψιν ἵπ' ἐ-
 μοῦ περιελύεσται. ἐκείνο μόνον δε-
 δια, ἐκείνο διαλογίζομαι, ὅπ ὑμᾶς ὀ-
 ρώ πρὸς τὸ τῶ ἐκλήματός καλεῖσθαι
 κοινώσιμι. διὰ γὰρ τῆς Εὐσεβίου ἀνω-
 γῆς τε ἔ' διαστροφῆς σιωείδησιν τῆς ἀ-
 ληθείας κερωροσικνίω ἀειλήφατε.
 ἀλλ' ἐστὶν οὐ βραδεία θεραπεῖα, εἰ γὰρ
 ὀπίσκοποι πῶσόν τε ἔ' ἀκέραιον νόν γέν
 λαβόντες, πρὸς τὸ θεὸν ἀπίδητε ὅπρ
 ὀπὶ τῶ παρόντος ἐν ὑμῖν ὄσι. καὶ πῶ-
 λαί ἐχρῆν τῆς ὑμετέρας κρίσεως ἠρη-
 δαί, εἰ μὴ ὁ περιερημῆρος Εὐσεβίος
 δὴν ἴπ' ὁπτε συλλαβομήνων αὐτῶ ἐν-
 ταῦτα ἐληλύθει, καὶ πῶ τῆς τάξεως
 ὀρθόπτη ἀνακάλυψιν σιωετέρεσ-
 χῆ. ἀλλ' ὀπὶ πρὸς αὐτὸ τῶ Εὐσεβίου
 πρὸς πῶ ὑμετέραν ἀγάπην ὀλίγα
 πρὸς ἴκε φράσαι, μέμνηται ὑμετέρα
 ἀνέξικακία ὀπὶ τῆς Νικαέων πόλεως
 γαγγῆσθαι σιωόδον, ἠ καὶ αὐτὸς ἐγὼ
 πρὸς τῆς ἡμῶν σιωείδησεως
 λατρεία παρήμην, οὐδὲν ἔσρον βου-
 λόμήρος, ἠ ὀμόνοια ἀπασιν ἐργάσει-
 δς, καὶ πρὸ πάντων ἐλέγξαί τε καὶ ἀ-
 ποσεισαδς τὸ πρῶγμα τῆτο, ὅτ' μὲν
 δερχῆν εἰλήφει διὰ τὸ Ἀρεῖν τῶ Ἀλε-
 ξανδρείως ἀπονοίας, ἰχυροποιεῖτο δὲ
 παραχρημα διὰ τὸ Εὐσεβίου ἀπόπου τ
 καὶ ὀλεθρίας σιωείδης. ἀλλ' αὐτὸς ὄσι
 Εὐσεβίος, πρὸ φιλέσται ἔ' πμώτα-
 ποι, μὲ ὄσης νομίζετε σιωδρομῆς, ἀτε
 δὴ ὑπὸ τ' σιωείδησεως αὐτῆς ἠπώμε-

confirmandas. Verissime enim ostendi potest, tum presbyteros, tum diaconos a me manifeste deprehensos, qui Asebium assidue stipabant. Sed hæc quidem omitto, quæ nunc non edicuntur a me, quod ipse ea graviter & iniquo animo ferat, sed quos suæ ipsorum pudeat insaniam. Illud solum metuo, illud animo verso, quod vos video in huius criminis societatem vocari. Nam institutione Eusebii & conuersione conscientia vestra a veritate deflexit. Verum huius rei expedita est & facilis curatio, si modo episcopum fidelem & integrum nacti, oculos ad Deum denovo conuerteritis: quod quidem in præsentia est in vestra fitum potestate, quodque etiam dudum penes vestrum iudicium fuerat, nisi Eusebius ipse, de quo dixi, prauo eorum qui eum iuuerunt consilio huc præceps iuisset, & rectum eligendi ordinem impudenter conturbasset. Sed quoniam mihi de hoc ipso Eusebio pauca dicenda sunt, quæso libenter attendite. Non vos præterit Concilium Nicææ celebratum, cui ipse, sicut conscientia meæ munus postulabat, interfui, non alio sane animo, quam ut tum concordiam inter omnes constituerem, tum omnium maxime ut reprimerem penitus & submouerem eam rerum perturbationem, quæ ex Arii Alexandri amentia orta, illico ex absurdo & pernicioso conatu Eusebii vires collegit. Nam quanta conuersione, amantissimi honoratissimi que fratres, putatis istum Eusebium, utpote ipsa conscientia conuictum, quanta cum ignominia mendaciis vndique deprehensis, aggressum esse primum certos quosdam homines subornare, qui pro

* f. d. 200-
apri

eo deprecarentur: deinde a me auxilium petere, ne tanti sceleris damnatus de honoris sui gradu deiiceretur. Huius rei testis est mihi Deus, qui tum mihi, tum vobis benignus perpetuo adsit, quod & meum peruertit iudicium, & turpiter a veritate abduxit: quod & vos cognoscetis. Nam tum omnia gesta sunt ex eius sententia, qui perniciem omnem adhuc intra cogitationem suam abditam & occultam tenuit. Ac primum, ut cetera illius nequitiae facinora praeteream, audite quaeso, quid nuper cum Theognio, quem dementiae suae socium habebat, perpetraverit. Ipse forte quosdam Alexandrinos qui a fide nostra defecerant, huc mitti iusseram, quandoquidem eorum opera dissidii flamma incensa erat. Sed isti honesti bonique scilicet episcopi, quos vera Concilii diiudicatio ad poenitentiam agendam referuauerat, non solum eos admiserunt ad se, & secum tuto collocarunt, verum etiam illorum deprauatis moribus communicarunt. Quamobrem ingratos istos aliquo pacto puniendos esse censui, & iussi ut a suis abrepti sedibus longissime relegarentur. Iam vestrum est ea fide in Deum aciem mentis vestrae intendere, in qua nos semper mansisse constat, & nunc etiam manere decet, omnemque aetatem ita degere; ut episcopos integritate vitae, doctrinae puritate, tum benignitate etiam in omnes, eximios habentes, iure laetemur. Si quis autem temere pestes illas vel memoria, vel laudibus celebrare audeat, confestim

θεογονήτως διαφθίωμαι πολήσῃ, παρὰ τὴν ἰδίαν τόλμην διὰ τῆς

νῦν μὴ ὅσως δὲ ἀιζωμῆς, τῆ πάντα
 ῥῥῶθεν ἐλληλεγκνή ψευδοδογία συνί-
 σατο, ἵσοπέμπων μὲν μοι διαφόροις
 ἑδὺ ἀλξιοῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐξαποῦμε-
 νος ἵ παρ' ἐμοῦ συμμαχίαν πνὰ, ὁ-
 πως μὴ ἐπὶ ποσούτω ἐλεγχθεὶς πλημ-
 μλήματι, τῆς ὑπερχούσης αὐτῶ πμῆς
 ἐκβάλλοιτο. μῦστος δὲ μοι τούτου ὁ
 θεὸς αὐτὸς, ὅς ἐμοὶ τε καὶ ὑμῖν Φιλα-
 γάτως ἑπιμύθοι, ἐπεὶ καμὲ ἐκείνῳ
 ἀειέτρεψε, καὶ ἀπερπῶς ὑφῆρπασεν.
 ὁ καὶ ὑμεῖς ἑπιγνώσατε. πάντα μὲν γὰρ
 ἐπεράχθη τότε καδῶς αὐτὸς ἐπόδη,
 πῶν ὁποῦ κανὸν ἑπὶ τῆς αὐτῶ δια-
 νοίας ἀποκρυπτόμυθος. ἀλλὰ πρῶτω,
 ἵνα τὰ λοιπὰ τῆς ἑτύπου σκαμότητος
 ἀρῶ, τὴ μάλιστᾳ μὲν Θεογονίῳ, ὅγ τῆς
 αὐτοίας ἐχθρὸν κοινῶν, διεπεράξατο, ἀ-
 κούσατε παρακαλῶ. Ἀλεξάνδριᾶς
 πνὰς τῆς ἡμετέρας πίστεως ἀιαχωρή-
 σαντας ἐνταῦθα κεκελεύθειν ἀποσα-
 λιώμα, ἑπὶ διὰ τὸ τούτων ὑπηρεσίας
 ὁ τὸ διαγνοίας ἡγίρετο πυρὸς. ἀλλ' ἑποὶ
 καλοῖτε καὶ ἀγαθοὶ ἑπισκοποὶ, ἕς ἀ-
 παξ ἢ τὸ σωόδου ἀλήθεια πρὸς με-
 τάνοιαν τετηρήκα, ἕ μόνον ἐκείνους ὑπε-
 δέξατο, καὶ ἀπὸ αὐτοῖς ἠσφαλίσαντο,
 ἀλλὰ ἕ ἐκονῶνησαν αὐτοῖς τὸ τῆν ἑπ-
 πων κακοηθείας. διὸ τῶτο πρὸς ἑδὺ ἀ-
 χελεῖσιν ἑτύποις ἑκρίνα πρῶτα ἀρ-
 παγῆτας γὰρ αὐτὸς ἐκέλευσα ὡς πρῶ-
 τῶτά τω ἑξορεθίωμαι. νῦν ὑμετέρον
 ὅδε, πρὸς τὸ θεὸν ἐκείνη τῆ πῆς βλέ-
 πειν, ἢ πάντοτ καὶ γεγνηῶς ἕ συνεσηκέ-
 να καὶ ἑπὶ πρέπει, καὶ διαπεράξατο. οὐ-
 πως ἑπισκοποὶς ἀγνοί τε καὶ ὀρθοδ-
 ξοὶς, ἕ Φιλανθεοποὶς ἑχοντες χαίρο-
 μῶν. εἴπς δὴ ἢ πρὸς μνήμην τὸ λυ-
 μεῶνων ἐκείνων, ἢ πρὸς ἑπαμνον ἀ-

ANNO CHRISTI 325.

τῶ θεοφρονίῳ τῷ θεοῦ, τὸ ἐστὶν ἐμοῦ, ἐνεργείας ἀνασταλήσεται. ὁ θεὸς ὑμᾶς φυλάξοι, ἀγαπῶντο ἀδελφοί.

Νικητῆς Κωνσταντίνου σεβαστοῦ Θεοδοῦτου.

ferui Dei, hoc est, meipsum opera poenas suae audaciae dabit. Deus vos, fratres carissimi, incolumes seruet.

Victor Constantinus Augustus Theodoto.

ὍΣΗ τῆς θείας ὀργῆς ἢ ἰσχύος πέφυκε, καὶ ὅζων εὐσεβείας τε καὶ θεοφρονίᾳ πεπνυμένωσι διχρήρες καὶ σεμαδύν· οἱ εἰς τὴν ἀγνωστὴν ἄνοιαν ἰσχυροὶ ὄνομα τῶ συστήματι τῆ οἰκείου λησθίου ἐμψὶ τὸ τυχεῖν συζητήσεως ἐμείναν. ὅτε ἡ μάστιγα μὲν τῆς σωθῆδου ὁμογνώμονα συμφωνίαν ἐχρῆν τὴν ἀποστρέψαν ἐπανορθώσασθαι πάλιν, τότε πῶς αὐτοῖς ἀποπήμασιν ἐμυθροντες ἐάλωσαν. διὰ τῆ το γουὴ ἢ θεία ἀρεθνοια αὐτῶν τῆ εὐνοίας ἀπόστατο λαῶν ἡ μὴδὲ ἐφῆρε τὰς ἀκακοὺς ψυχὰς ὀλίγον ὑπονοία φθρομύρας καθορᾶν· καὶ νῦν μὲν ἀξίαν ἀπὸν ἠπασε δίκην, μείζονα δὲ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τῆ παντὸς αἰῶνος λήψεται. ὅσπρ τῆ σὴ ἀληθνοία δηλωθῆναι δεῖν ἠγασάμενοι, ἢ εἰς κακὴν ἀφαινεσις τῆ ποιούτων, ὡς ἐγὼ γε ἐκ οἰμαί, τῆ σὴ ἀνεκαδέσθαι ἀρεθαιρέσι, ταυτὴν τῆς ψυχῆς ἀφελόμενος, καθορᾶν, ὡς ἀρεθῶν, τὴν διδύοισιν, εἰλικρινῆ τε καθορᾶσιν, ἐ ἀρεθῶν πῆσιν τῶ σωθῆει θεῶ παρασθῆσαι ἀρεθουμνηθῆς. καὶ γὰρ τῶ ἀρεθῶν ὅστιν ὑποσθῆται ἀρεθῆσθαι, ὅς δὲ ἀν ἀνεραίων τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐπάθλων ἀξίως βουλεύεται. ὁ θεὸς σε διαφυλάξοι, ἀδελφὲ ἀγαπῆτε.

QUANTA vis diuinæ iræ exitit, etiam ex iis quæ Eusebio & Theognio acciderunt, facile licet tibi intelligere: qui in sanctissimam religionem debacchantes, Dei saluatoris nomen ipsa turba prædonum suorum etiam post impetratam veniam polluerunt. Nam tum maxime quando post concordem Synodi confessionem, priorem errorem eos corrigere oportuit, absurdus istis opinionibus adherescere deprehēsi sunt. Ob hoc igitur diuina prouidentia ex populi sui numero eos exturbauit; quoniam neque tulit minime malas mentes amentia illa corruptas videre: & nunc debitas ab iis poenas exposcit, maiores etiam deinceps in omni sæculo sumpturus. Quod prudentiæ tuæ indicare oportere putabam, vt si qua peruersa admonitio istorum (quod non existimo) tuo infideat animo, ea ex animo deleta, puram, vt decet, cogitationem, veram sanctificationem, intermeratam fidem seruatori Deo præbere studeas. Etenim consentaneum est hoc ab eo fieri, qui incorruptis æternæ vitæ præmiis dignus haberi constituerit. Deus te custodiat, frater dilecte.

